

Linda van Rijn

Strandslag

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Proloog

Hij was er nog. Ze hoorde hem, zijn voetstap-
pen, zijn adem, zelfs zijn peilloos diepe kou
leek voelbaar door de dunne muren heen. Ze
sloot haar ogen, het maakte in de pikdonkere
ruimte niet veel verschil. Geluiden leken zich
te verwijderen, maar kwamen toen net zo hard
terug. Harder. Ze leunde tegen de muur. Haar
rug, haar spieren, haar knieën, alles deed pijn.
Haar botten, ook. Maar ze moest klaar zijn. Als
ze één kans kreeg, moest ze die grijpen.

Ze kende deze ruimte niet, maar ze had ge-
keken toen ze binnenkwam. Naar binnen werd
gegooid, eigenlijk. De kamer, of wat het ook
was, was klein en er was maar één deur. Die
vormde geen uitgang, maar een rechtstreekse
poort naar de duivel. Alleen als ze die duivel
kon passeren, kon ze weg. Hoe hard zou ze kun-
nen rennen? Het maakte niet uit waarheen. Als
ze maar verdween.

Het rook vreemd. Naar ijzer en iets van ver-
rotting. Zuur ook, maar dat kon haar eigen
angst zijn. Ze huiverde. Hier op de vloer was
het koud, ook al lag er iets zachts. Misschien
vloerbedekking. Ze moest dit onthouden. Voor
straks. Voor de politie. Details waren belang-

rijk. Hoop trouwens ook.

Hoelang zat ze hier nu? Het lukte haar niet om grip te krijgen op haar herinneringen. Bloed in een trage stroom verscheen op haar netvlies. Een wonderlijke kleur rood, veel donkerder dan ze had gedacht. Dikker, ook. De oorsprong van het bloed leek door haar eigen hersenen te zijn afgeschermd. Als een gezicht op televisie dat onherkenbaar was gemaakt. Te veel, te erg. Ze trilde over haar hele lijf. Het kostte moeite om de beelden te plaatsen. Was het net gebeurd? Gisteren? Langer geleden? Haar brein was een kolkende massa waarin niets meer op z'n plek stond.

Als dit een droom was – een nachtmerrie – wanneer mocht ze dan wakker worden?

Ze kneep zichzelf in haar arm. Een kinderlijke reactie, ze had hem niet voor niets lang geleden van haar moeder geleerd. Als je wilt weten of je droomt, moet je knijpen. Nooit had ze in een droom daadwerkelijk zichzelf geknepen. Zulke rationaliteit bestond eigenlijk alleen maar in het echte leven.

Ze kneep harder, en harder. Er gebeurde niets, behalve een scherpe pijn en twee ingedeukte halve maantjes op de plek waar haar nagels zich in haar eigen vlees hadden geboord.

Ze kon ze niet zien, maar voelde ze als ze er met haar vinger over streek. De pijn was niet onaangenaam. Hij leidde haar af, een halve seconde, een hele. Toen keerde ze terug in de realiteit. Voetstappen buiten de deur, de schreeuw uit doodsnood die in haar oren weerkaatste. Ze kromp ineen. Was het haar eigen stem geweest? Ze wist het niet meer. Waarschijnlijk wel, zijn handen hadden naar haar gegraaid, zijn vingers hadden langs haar arm gestreken.

De voetstappen kwamen terug. Nijdig bonken op een harde vloer. Het geluid van gereedschap. Ze slikte, maar haar keel leek in brand te staan.

Hij was een beest. Erger dan een beest. Instinct, lijfsbehoud, het opeisen van een eigen plek in de voedselketen: in de natuur werd niet gedood zonder doel. Geen zinloze bloeddorst, geen hebzucht, geen waanzin.

Het waren die donkere krachten die hem dreven. Er was geen ratio en hij was niet te stoppen. Haar enige kans was onzichtbaarheid.

Misschien als ze hier bleef zitten, heel stil, geen beweging, nog niet de zachtste ademtocht... Misschien...

Hoofdstuk 1

‘Mama, kijk!’ Elin Wouters staarde met open mond naar de meeuwen die vlak langs de reling van de boot scheerden en luid krijsend hun aanwezigheid lieten blijken. ‘Ze komen heel dichtbij!’ riep ze opgewonden, wat haar moeder Daniëlle van Dijk een glimlach ontlokte. Iets verderop stonden twee meisjes van Elins leeftijd angstig tegen de wand van de boot gedrukt en toen een van de meeuwen zich nog iets dichterbij waagde, ontsnapte er een angstig gepiep aan de lippen van de kinderen. Daniëlle keek naar haar eigen zevenjarige dochter, die zorgeloos grinnikte en probeerde de vogel aan te raken. Elin was zoals gewoonlijk niet bang. Elin was nooit bang.

‘Mag ik ze brood geven, mam?’ riep ze en Daniëlle opende haar tas om het halve pistoletje dat was overgebleven bij de lunch, aan haar te geven. Meteen schoten de kopjes van de vogels haar kant op en een voor een pikten ze de stukjes brood die Elin omhooghield, uit haar hand.

‘Wil jij ook?’ vroeg Daniëlle aan Siem, haar zoon, maar hij schudde zijn hoofd. Met zijn vijf jaar was hij twee jaar jonger dan zijn zusje en

ook twee koppen kleiner. Siem had haar bouw, Elin die van haar vader, Gijs. Voor hun karakters gold juist precies het tegenovergestelde. Siem was, net als Gijs, rationeel en een tikje terughoudend. Elin was impulsief en emotioneel, net als Daniëlle.

Die mix van karakters binnen een relatie kon hét recept zijn voor legendarische explosies, zo had een goede vriend op hun bruiloft mooi gespecht. Of het was juist de perfecte aanvulling op elkaar. Voor Gijs en Daniëlle gold dat laatste. Gelukkig maar, had Daniëlle grappend gezegd, anders hadden ze het niet al acht jaar met elkaar volgehouden en waren er allang gewonden gevallen. Maar haar temperament en zijn bedachtzaamheid hielden ze elkaar mooi in evenwicht. Althans, het grootste deel van de tijd.

‘O, sorry.’ Verontschuldigend glimlachte Daniëlle naar de vrouw naast haar. Ze had haar niet gezien en nu stond ze bijna op haar tenen, gestoken in leren sandalen. De vrouw keek niet terug, maar hield haar blik op de zee gericht. Daniëlle zette een stap naar achter, even weg uit de drukte. Ze keek naar het water naast de boot, waar hekgolven hoog opkrulden. Even ving ze de blik van een man, die juist in tegen-

gestelde richting keek. Zijn ogen waren strak op haar gericht. Daniëlle fronste en keek om, om te zien of er misschien iemand achter haar stond naar wie hij staarde. Een gezin met een peuter en een huilende baby bevond zich op een paar meter afstand. Ze keek terug. De man staarde nog altijd naar haar, het jonge gezin leek hem niet te interesseren. Daniëlle glimlachte wat ongemakkelijk. Ze stak haar hand op, maar hij gaf geen reactie.

‘Hij pakte het zo uit mijn hand, mam!’ riep Elin verrukt toen de zoveelste meeuw langscheerde en het stukje brood meegryste. Daniëlle stak haar duim op en toen ze weer omkeek, was de man verdwenen. Ze richtte haar aandacht weer op haar dochter. Ongeveer iedere zomer in haar jeugd had ze zelf zo gestaan, leunend over de reling van de boot, met meeuwen die met hun harde snavels aan het brood tussen haar vingers hadden getrokken en die van dichtbij reusachtig groot waren. Op de achtergrond stonden haar vader en moeder dan te gruwelen, naast haar deed haar oma altijd enthousiast met haar mee.

Ze glimlachte met iets van melancholie in haar gemoed. Het overlijden van haar oma voelde nog altijd onwerkelijk, al was het nu

acht maanden geleden en kon je het gezien haar hoge leeftijd onmogelijk onverwacht noemen. Daniëlle was blij dat haar oma tot het eind toe gezond was geweest, en heel goed van geest. Dat vond ze, ondanks het verdriet van het verlies, een enorme zegen. Geen geestelijke aftakeling, geen vervaging van herinneringen, niet de pijn van het niet meer kennen, zoals ze dat een paar jaar eerder wel met de oma van Gijs hadden meegemaakt. Haar eigen oma zei bij wat achteraf hun laatste samenkomst geweest bleek te zijn: ‘Mij krijgen ze niet zomaar klein.’ Dat ze zich toen al niet helemaal goed meer voelde, had ze een uur daarvoor alleen aan haar vaste thuiszorg-verpleegkundige verteld. Die had de huisarts ingeseind, ook al vond oma het niet nodig dat de dokter zijn tijd zou verdoen aan ‘niets dan een beetje spierpijn’, zoals zij het noemde. Alleen bleek die spierpijn achteraf de bekende pijn op de borst te zijn geweest en toen de huisarts zich later die dag had gemeld, lag oma in bed en was ze al overleden.

Het was nu acht maanden geleden en Daniëlle kon het beeld van haar moeders moeder zo terughalen. Zelfs toen ze overleden was, zag ze er nog sterk uit, met die vastberaden trek om haar mond die zelfs de dood niet had doen verdwijnen.

Daniëlle miste haar. De regelmatige telefoontjes om over koetjes en kalfjes te praten, de roddels uit het seniorenbuurtje waar oma woonde die ze altijd maar wat graag met Daniëlle had gedeeld. Dat had vaak hilarische verhalen opgeleverd. Haar vertrouwde stem, haar warmte, haar liefde. Haar rotsvaste vertrouwen in Daniëlle. Het plezier in haar blik wanneer Siem en Elin er waren en ze grapjes met ze uithaalde, omdat ze ergens altijd een kind was gebleven. Andersom waren de kinderen langzaam op een leeftijd gekomen dat ze oma voor de gek probeerden te houden en dan speelde ze natuurlijk grif mee. Met z'n drieën hadden ze dan de grootste lol gehad. Precies dat herinnerde Daniëlle zich ook uit haar eigen jeugd.

Als kind had ze veel tijd doorgebracht bij haar oma, en toen nog haar opa, die op haar twintigste was overleden. Omdat haar ouders een restaurant runden en kinderopvang in die tijd nog amper bestond, was Daniëlle vier of vijf dagen per week vanaf de middag opgevangen door opa en oma, die in de straat achter hen woonden. Voor haar was het de normaalste zaak van de wereld dat haar ouders beiden zoveel werkten, pas later was ze zich gaan realiseren dat het er bij veel vriendjes en vrien-

dinnetjes thuis anders aan toeging. Maar ze had het altijd prima gevonden, ze had veel fijne jeugdherinneringen.

De zomervakanties sprongen er wat dat betreft uit. Ieder jaar ging ze de volle zes weken van de zomervakantie met opa en oma naar Texel, vaak naar hetzelfde vakantiepark. Bijna altijd hadden ze daar hetzelfde huisje gehuurd, helemaal aan de rand van het park, het dichtst bij de strandopgang. Elke dag had ze met haar grootouders in de zee gezwommen, uren had ze gespeeld op het brede strand, kilo's bijzondere schelpen had ze verzameld. Aan het begin van elke vakantie huurde opa fietsen, die ze vrijwel dagelijks gebruikten. Soms alleen om wat boodschappen te doen, soms om het hele eiland te doorkruisen. Elk jaar hadden dezelfde uitjes op het programma gestaan, maar toch was Daniëlle zich niet gaan vervelen. Twee of drie keer per vakantie naar Ecomare, omdat Daniëlle geen genoeg kon krijgen van de zeehonden. Of een tocht met een garnalenkotter, die stond ook altijd op het programma. En later, toen ze groot genoeg was, was ze regelmatig met opa en oma gaan wadlopen. Dat laatste had ze nog gedaan tot oma tweeënzeventig was. Helaas was ze die winter van haar fiets gevallen en had ze haar

been gebroken, waarna ze nooit meer helemaal de kracht in haar been terug had gekregen. Wat haar er niet van weerhield nog steeds stevige wandelingen te maken, maar uren lopen over nat zand was te veel van het goede geweest.

Raar eigenlijk hoe haar grootouders veel meer voorkwamen in haar vakantieherinneringen dan haar ouders, die toch ook ieder jaar twee weken naar het eiland waren gekomen. Ook zij hadden dan allerlei uitstapjes met Daniëlle ondernomen, maar het waren vooral de fietstochten met opa en de strandwandelingen met oma die haar nog zo helder voor de geest stonden. Dat kwam misschien ook doordat ze juist de laatste tijd zo met haar grootouders bezig was geweest. Het overlijden van oma had immers betekend dat haar huis leeggehaald moest worden, en samen met haar moeder en haar tante had Daniëlle daar ruim een week aan besteed. Oma had tien jaar in haar seniorenwoning gewoond en was gelukkig goed in weggooien, maar toch hadden ze een flink aantal dozen en kasten moeten doorspitten.

Het huis was al snel verkocht, waar Daniëlle blij om was. Het was niet gemaakt om leeg te staan, er hoorde iemand in te leven. Binnen een maand was het rond.